

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Eventyr og Fortællinger. - 1889

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 298. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715750112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Om min Bog har jeg for Resten kun lidet at sige mine Læsere. Overbeviist om, at den har Feil, og frygtende for, at den har mange, vil jeg dog ikke her sige Læseren med at undskyde dem. Dem, jeg har fundet se, har jeg rettet. Dem, som ere bleve tilbage, kan intet rette. Hverken Ungdom, Mangel paa Tid, Egemis eller Siels fattigdom, eller noget andet kan undskyde disse, derjom de ulykkeligvis skulde have Overvægten.

Den næste Gang Digteren forelagde Publikum en Samling af sine poetiske Fortællinger, var i 1791, da han udgav 2 Bind „Ungdomsarbejder“, af hvilke hele 1ste Bind og en Trededeel af 2det indeholder Fortællinger, nemlig, foruden „Boesfiens Oprindelse“ i en ny Udgave, de i nærværende Bind S. 1—4 og 114—262 optagne ti Fortællinger. Foran begge Bind staaer som Motto: Nos hæc novimus esse nihil (Mart.) Forordet til 1ste Bind lyder saaledes:

Til Publicum.

Da jeg i Mæret 1788 udgav Subscriptionsplanen paa Bagateller i Vers og Prosa, drømte jeg ikke om den Hovedforandring i min daaværende Skiebne, som indtil nu har hindret og opholdt Udgaven af disse Smaaarbejder. En Reise til Badet i Pyrmont, som min yderlige Svagthed dengang gjorde nødvendig, traf en længere Rejse efter sig, og denne syjselsatte mig med saa megen anden Beskjæftigelse, at jeg saae mig nødt til at opsætte Opfyldelsen af mit offentlige Løfte, for at efterkomme andre Pligter, der ikke mindre forbandt mig. Ved min Hiernkomst fandt jeg, i det jeg gienemsaae de til den lovede Udgave bestemte Stykker, at to Aars nærmere Bekjendtskab med mig selv og Verden ikke havde haft mindre Indflydelse paa den litterariske, end paa den øvrige Deel af mit Væsen. Jeg saae ikke blot, som før, Pletter i mine Stykker; men jeg saae Stykker, hvori alt var Plet, nægtet jeg dengang alt herde ideoalt, omarbejdet, forandret og forbedret dem.

Fuldbeviist, aldrig for Fremtiden at levere Publicum noget Arbejde, uden forud at have givet det af den fuldeudte Kundskab og Glæde, det staaer i min Magt at give det, foretog jeg mig en nye og meget strengere Myndfiring af mine Ubetydeligheder; og gav mig

B. 14. (Mart.) Citatet er af Martialis Epigrammer, XIII, 2, V. 8; paa Dansk: „Jeg veed godt selv, at dette kun er Ubetydeligheder.“

B. 17. Subscriptionsplanen] Denne fandtes i de Næste Afhængige. Efterr. om lærde Sager for Aar 1788, Nr. 30.

til med den yderste Flid og Taalmodighed, at uddanne dem jeg valgte.

Dette, tildeels meget kedelige Arbejde har kostet mig ulige mere Tid og Møie, end alt hvad der forhen (naar jeg undtager Oversættelsen af Niels Klun) under mit Navn har forladt Pressen. Saa af mine Læsere vilde jeg Tak for denne Umage, færre vilde ved hurtig Gjenstandsbladen opdage den, de fleste vilde maaſkee henregne den til det man kalder Tidspilde — men alle disse Betragtninger fritage mig ikke fra min Pligt: at gjøre det jeg gjorde, saa got, som det var mig mueligt, at gjøre det.

Først efter aldeles at have tilfredsfullet min Samvittighed i denne Henseende, vover jeg at overlade disse første Bind af mine Forsøg til deres endelige Skiebne. Neppes vilde de kunne møde nogen strengere Bedømmelse end min egen, hvad deres Indhold angaar: Jeg ved at det er Bagateller. Jeg vilde ogsaa have kaldt dem saa, hvis det ikke i et alvorligere Lunde var faldet mig ind, at denne Titel havde noget — skal jeg kalde det søgt, skidesløst, vilde eller alt tilhøbe? — noget i det mindste, der kunde misforstaaes jaaledes; og derfor besluttede at forandre den. En Bogs Titel kan fra en Side betragtes ansees som dens første Hilsen paa Publikum — og denne kan undertiden have noget saa karakteristisk, at man deraf strax slutter sig til dens øvrige Opdragelse. Er denne første Hilsen stiv, stolt, overfjuende — eller modsat, skam, trybende og tiggeragtig, fristes man leeteligst til at lade Beskændtheden dermed være til Ende. For at undgaae al Fare for sig Udfrækten — valgte jeg det naturlige af alt, at kalde disse Forsøg hvad de virkelig ere, Ungdomsarbejder.

Man vil formodentligen andre sig over, at jeg i denne Samling har udeladt adskillige Stykker, der med nogen Forandring maaſkee vilde have været de fleste Læsere mindre uvelkomne, end adskillige af de optagne. Rigtig nok havde jeg ogsaa samlet en Deel Elegier, deels trykte, deels utrykte, som de af mine Smaastrykker, der adentviis vare Eyset mindst uværdige; men disse vilde have udgjort alene et heelt Bind for sig. Af samme Maajag findes heller ingen profaiske Stykker indtrykte. Modtagelsen af det nærværende vil bestemme, om dets Overfund skal forblive i min Pult eller ikke.

Jeg haaber, at man vil tilgive mig, om eet eller andet Stykke skulde synes alt for langt fra det Maal, Gud, Mennesker, og jeg selv satte mig i det Øieblik det faldt mig ind at dyrke Musette. Denne Dyrkelse har hidindtil været forbunden med saa megen Hummer, afbrudt af saa mange ubehagelige Tilfælde, forstyrret af saa megen